

Hoe Amerika de Europese Leiders tot Marionetten Maakte en zo de Ondergang van het Imperium Versnelde

Door Frank , 20 augustus 2026

Hoe Amerika de Europese Leiders tot Marionetten Maakte en zo de Ondergang van het Imperium Versnelde

Door Frank Dumon

In een recent en onthullend interview schetst kolonel Lawrence Wilkerson, gepensioneerd officier van het Amerikaanse leger en voormalig stafchef van minister van Buitenlandse Zaken Colin Powell, een somber en vernietigend beeld van de huidige transatlantische verhoudingen. Zijn analyse, geworteld in decennia van ervaring binnen de hoogste echelons van de Amerikaanse veiligheidsstaat, onthult een ongemakkelijke waarheid: de Europese politiekers zijn niet zozeer het slachtoffer van externe dwang, maar het product van een decennialange, zorgvuldig georkestreerde campagne van Amerikaanse inlichtingendiensten om het continent te onderwerpen aan Washingtons

hegemoniale belangen. Wat vandaag de dag wordt gepresenteerd als "transatlantische eenheid" of "moreel leiderschap", is in werkelijkheid de fatale verwevenheid van Europese zelfvernietiging en een Amerikaans imperium dat zijn eigen verval probeert te maskeren.

Dit artikel analyseert Wilkersons waarschuwingen, plaatst ze in een bredere historische en geopolitieke context, en onderbouwt zijn bevindingen met aanvullende bronnen. De kernboodschap is helder: zolang Europa vasthoudt aan de illusie van een door de VS geleide wereldorde, zal het continent zijn economische, strategische en politieke soevereiniteit blijven opofferen aan een macht die Europa inmiddels beschouwt als een te melken koe in plaats van een gelijkwaardige partner.

De Architectuur van de Onderwerping: De Erfenis van de CIA in Europa

Wilkerson wijst er scherp op dat de huidige dynamiek tussen de VS en Europa geen toeval is, maar het resultaat van een historische engineering. Hij verwijst naar de vroege dagen van de Koude Oorlog, waarbij figuren als de gebroeders Dulles (Allen Dulles van de CIA en John Foster Dulles als minister van Buitenlandse Zaken) de blauwdruk leverden voor een permanente Amerikaanse aanwezigheid in Europa. De oprichting van de NAVO werd niet enkel gedreven door een oprechte bezorgdheid over de Sovjet-Unie, maar fungeerde ook als een mechanisme om binnenlandse Amerikaanse begrotingen te rechtvaardigen en de Europese politieke architectuur te controleren.

Deze analyse wordt krachtig ondersteund door historisch onderzoek. Werken zoals **Killing Hope** van William Blum of **The Hidden Hand** van Richard J. Aldrich documenteren uitgebreid hoe de CIA en de Britse MI6 systematisch Europese politieke partijen, vakbonden en mediaredacties hebben gefinancierd en gemanipuleerd om pro-Amerikaanse, anticomunistische uitkomsten te garanderen. Wilkerson bevestigt dit uit de eerste hand: **"We kochten krantenredacteurs. We kochten leiders van vakbonden. We kochten parlementsleden."** Hij noemt expliciet de huidige en voormalige NAVO-secretarissen-generaal, zoals **Jens Stoltenberg en Mark Rutte**, als producten van dit systeem. Rutte's plotselinge verschuiving naar een uitermate havikken standpunt ten aanzien van Rusland en zijn onvoorwaardelijke steun aan Israël, vlak voor zijn benoeming tot NAVO-topman, is volgens Wilkerson geen toeval, maar een "sollicitatiegesprek" dat perfect aansloot bij de eisen van Washington.

De VS heeft Europa "met opzet gecreëerd in het beeld dat zij wilde". De wapening van liberale democratie, waarbij organisaties zoals USAID en het National Endowment for Democracy (NED) fungeerden als zachte machten van regimeverandering en politieke conditionering, heeft een Europese politieke klasse voortgebracht die niet in staat is om onafhankelijk te denken. Het gevolg is een continent dat zijn eigen belangen niet meer herkent, laat staan verdedigt.

Het Failliet van het Europese Leiderschap

Een van de meest schrijnende observaties van Wilkerson is de vaststelling dat Europese regeringen, met name in Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk, zich "**bezondigd hebben aan een proces van zelfvernietiging**". In plaats van hun nationale, economische en veiligheidsbelangen te verdedigen, hebben ze deze ondergeschikt gemaakt aan de grillen van Washington. De redenering in Europese hoofdsteden lijkt te zijn: als we maar loyaal genoeg zijn en onze eigen belangen opofferen, zal Washington ons uiteindelijk belonen met volledige steun.

De realiteit is het tegendeel. Door zich te onderwerpen, hebben Europese landen zichzelf verzwakt. Duitsland, de economische motor van Europa, heeft door de sanctiepolitiek tegen Rusland zijn toegang tot goedkope energie verloren, wat heeft geleid tot een ongekennde deïndustrialisatie. Bedrijven als BASF verplaatsen hun productie naar de VS of China. Frankrijk ziet zijn strategische autonomie uitgehold door een NAVO die onder Amerikaans bevel staat, en het Verenigd Koninkrijk is na de Brexit strategisch geïsoleerd en economisch verzwakt, terwijl het toch blindelings de Amerikaanse lijn volgt.

Wilkerson merkt terecht op dat deze leiders "**te ideologisch**" zijn geworden. Ze gebruiken holle retoriek over "**vrijheid**", "**rechtvaardigheid**" en "**de op regels gebaseerde internationale orde**" als lege vaten, die ze vullen met hun eigen betekenis om een falend beleid te rechtvaardigen. Diplomatie wordt vervangen door een morele pose. Het voorbeeld van Oekraïne is hierin paradigmatisch: in plaats van te zoeken naar een diplomatieke oplossing die rekening houdt met de legitieme veiligheidszorgen van alle partijen (inclusief de Russische perceptie van NAVO-uitbreiding als existentiële dreiging, een punt dat ook door John Mearsheimer al sinds 2014 wordt benadrukt), kiezen Europese leiders voor een "**eeuwige oorlog**". Ze hebben zichzelf ideologisch vastgezet in een positie waarin onderhandelen wordt bestempeld als verraad, waardoor ze nu gevangen zitten in een conflict dat ze niet kunnen winnen en dat ze alleen maar verder verzwakt.

Zopas binnengekomen: [Massale paniek uitgebroken in KIEV](#). 50.000 man sterk Noord-Koreaans leger Oekraïne binnengevallen.

De Amerikaanse Terugtocht en de 'Fortress America'-Strategie

Terwijl Europa zich vastbijt in een oorlog die het verzwakt, ondergaat de Amerikaanse strategie een fundamentele, zij het chaotische, verschuiving. Wilkerson wijst erop dat de huidige Amerikaanse politiek, ook onder een figuur als Donald Trump, steeds meer getuigt van een erkenning dat het oude hegemoniale model niet langer houdbaar is. De VS heeft niet langer de economische macht om een wereldwijd imperium te onderhouden zoals in de jaren '90 of vroege jaren 2000.

Wat we nu zien, is geen isolatie uit goedhartigheid, maar een kille, transactionele herkalibratie. De VS trekt zich terug in het westelijk halfrond ("Fortress America") om zich te concentreren op de existentiële uitdaging van China in de Indo-Pacific. Tegelijkertijd probeert Washington een "**beter rendement op investering**" uit zijn imperium te halen. Dit vertaalt zich in het afpersen van bondgenoten: het eisen van hogere defensiebudgetten, het kannibaliseren van de Europese industrie via protectionistische maatregelen zoals de Inflation Reduction Act (IRA), en het onbeschaamd toe-eigenen van middelen (zoals de dreigementen richting Venezolaanse of Iraanse olie, of de druk op Zuid-Koreaanse en Japanse chipindustrieën).

Voor Europa is dit een wake-up call die echter ongehoord blijft. De Europese leiders hopen nog steeds dat onderdanigheid hen zal beschermen, maar Wilkerson is duidelijk: "Ze zijn geen force multiplier meer; hun onderdanigheid maakt hen zwakker." De VS ziet Europa niet langer als een strategische partner, maar als een vazalstaat die moet betalen voor de bescherming die het ontvangt, terwijl het tegelijkertijd de economische concurrentiepositie van diezelfde vazal ondermijnt.

De Illusie van Militaire Onoverwinnelijkheid

Een van de meest alarmerende delen van Wilkersons analyse betreft de staat van het Amerikaanse militaire apparaat. Terwijl de retoriek van onoverwinnelijkheid in Washington en Europese hoofdsteden op volle toeren draait, is de realiteit van een desastreus verval. Wilkerson verwijst naar een recente toespraak van Pete Hegseth, die ogenschijnlijk de ineenstorting van de Iraanse militaire capaciteit beschreef, maar in werkelijkheid, "tot op de letter", de huidige staat van het Amerikaanse leger schetste.

De tekortkomingen zijn systemisch en diepgeworteld:

Uitputting van voorraden: De oorlog in Oekraïne en de spanningen in het Midden-Oosten hebben de Amerikaanse voorraden van kritieke munitie (zoals 155mm-granaten en geavanceerde raketten) uitgeput. Generaal Cavoli, bevelhebber van de Amerikaanse strijdkrachten in Europa, heeft herhaaldelijk gewaarschuwd voor de gevaren van deze uitputting voor de afschrikking tegen Rusland.

Ineenstorting van de industriële basis: De Amerikaanse defensie-industrie kan de vraag niet bijbenen. Productiefaciliteiten ontbreken, en de kosten om deze op te schalen zijn astronomisch. Bovendien is de toeleveringsketen afhankelijk van kritieke mineralen en componenten die vrijwel exclusief door China worden geleverd, een land dat geen enkele reden heeft om de Amerikaanse oorlogsmachine te ondersteunen.

Logistieke kwetsbaarheid: Wilkerson noemt het voorbeeld van het vliegdekschip USS Abraham Lincoln. Door de dreiging van Iraanse anti-scheepsraketten moeten Amerikaanse vliegdekschepen opereren op honderden kilometers afstand van de kust, wat leidt tot extreme logistieke ketens (soms tot 2200 mijl naar Diego Garcia en terug) voor bevoorrading. Dit ondermijnt het moreel van de bemanning en de operationele effectiviteit, een realiteit die door het Pentagon wordt ontkend of weggezet als "**fake news**".

Falende modernisering: Wilkerson citeert een recent voorbeeld van een contract van 533 miljoen dollar met een Turks bedrijf om de productie van 155mm-granaten te automatiseren. Het project is volledig mislukt, een symbool van de bredere incompetentie en het geldverspilling binnen het militair-industrieel complex.

Deze feiten worden zorgvuldig verborgen achter een muur van leugens en propaganda. Het is een klassiek geval van "**imperial overstretch**": de verplichtingen overtreffen de middelen, en het systeem houdt stand louter door de kracht van de eigen mythe. Maar mythes barsten wanneer ze in conflict komen met de fysieke realiteit van een oorlog.

De Nucleaire Dobbelsteen en de Verwaarloosde Klimaatcrisis

Wanneer een rijk in verval raakt en zijn conventionele superioriteit verliest, neemt de verleiding toe om te grijpen naar ultieme middelen. Wilkerson uit ernstige bezorgdheid over de toenemende retoriek binnen bepaalde kringen van het Pentagon en de Amerikaanse politiek over het gebruik van tactische kernwapens, met name tegen Iran of als escalatie in een conflict met Rusland.

Vanuit een puur militair-professioneel perspectief, zo betoogt Wilkerson, zijn tactische kernwapens niet de "verschrikkelijke" vernietigende kracht die velen

denken; ze zijn in wezen "gewoon een grotere knal". Het echte gevaar ligt niet in de directe militaire impact, maar in het openen van de doos van Pandora. Zou een dergelijk gebruik de escalatie stoppen? Nee. Iran zou waarschijnlijk op zijn eigen manier vergelden, en in het geval van Rusland, dat over een groter kernarsenaal beschikt, zou elke aanval op NAVO-doelwit of Russisch grondgebied (bijvoorbeeld Kaliningrad) gegarandeerd leiden tot een nucleaire vergelding. **"We spelen met vuur"**, waarschuwt Wilkerson, **"en we weten niet eens waar we tegen vechten."**

Ironisch genoeg, en tragisch, wordt deze existentiële dreiging van nucleaire escalatie verergerd door een nog grotere existentiële crisis: de klimaatverandering. Wilkerson verwijst naar recente rapporten van de American Meteorological Society en NOAA, die waarschuwen dat de opwarming van de oceanen en extreme weersomstandigheden al het **"worst-case scenario"** hebben bereikt dat men eerder pas voor 2065 voorspelde. Droogtes, overstromingen en het ineensinken van landbouwsystemen (zoals de wijnindustrie in Frankrijk) zijn duidelijke signalen.

Waarom reageren we niet? Omdat de politieke klasse, gevangen in de paniek van het behoud van hegemonie, niet in staat is tot samenwerking. In plaats van de krachten te bundelen om de planeet te redden, verspillen we middelen aan een "forever war" die de wereld dichterbij de afgrond brengt. De obsessie met het verslaan van Rusland, China en Iran verhindert elke rationele aanpak van de klimaatcrisis. Het is een politiek van zelfmoord.

Conclusie: De Noodzaak van Accommodatie in een Multipolaire Wereld

De analyse van kolonel Lawrence Wilkerson is een ongemakkelijke spiegel voor Europa. De conclusie is onontkoombaar: de huidige koers is niet houdbaar. De Verenigde Staten zijn aan het recalibreren, niet om Europa te redden, maar om zichzelf te redden ten koste van Europa. De Europese leiders, geïnstalleerd of gesteund door decennia van Amerikaanse inmenging, zijn niet in staat of niet bereid om deze realiteit onder ogen te zien.

De enige rationele weg vooruit is **aanpassing**. Dit betekent het erkennen van de nieuwe multipolaire realiteit. Het betekent het erkennen dat Rusland legitieme veiligheidszorgen heeft die niet kunnen worden genegeerd, en dat China een onomkeerbare economische en strategische realiteit is. In plaats van deze verschuivingen te bestrijden met een verzwakt militair apparaat en holle ideologie, moet Europa zich herpositioneren als een onafhankelijke speler die diplomatie en wederzijds voordeel nastreeft.

Wilkerson hoopt dat komende verkiezingen in Europa (in Duitsland, Frankrijk en elders) een nieuwe generatie leiders aan de macht zullen brengen die de moed hebben om de banden met het verleden door te knopen. Maar hij waarschuwt ook dat dit vereist dat het publiek wakker wordt. De vraag is niet of we de technologie of de wijsheid hebben om onszelf te redden van nucleaire of klimatologische ondergang, maar of we de politieke wil hebben om de illusie van de hegemonie los te laten.

Voor lezers van **De Jakobijn**, en in het bijzonder in het licht van de bredere historische reflectie op de prijs die betaald wordt voor westerse illusies, is de boodschap helder: ware soevereiniteit begint bij het durven benoemen van de waarheid, hoe ongemakkelijk die ook is. Europa moet stoppen met het blaffen van de hond die door zijn meester is getraind, en eindelijk leren om zelfstandig te lopen.

Aanbevelingen en Bijkomende Bronnen voor Verder Onderzoek

Om de analyse van kolonel Wilkerson te verdiepen en te onderbouwen, worden de volgende bronnen en concepten aanbevolen voor wie de geopolitieke dynamiek verder wil doorgronden:

John Mearsheimer, *The Tragedy of Great Power Politics* en diverse lezingen over Oekraïne: Mearsheimer's realistische benadering van de internationale politiek verklaart waarom de uitbreiding van de NAVO door Rusland als een existentiële dreiging wordt gezien. Zijn werk is essentieel om de "ideologische" blinde vlek van het Westen te doorbreken.

William Blum, *Killing Hope: U.S. Military and CIA Interventions Since World War II*: Een gedetailleerde, gedocumenteerde geschiedenis van de manier waarop de CIA politieke processen in Europa en daarbuiten heeft gemanipuleerd, wat Wilkersons beweringen over het "kopen" van politici en media krachtig ondersteunt.

Jeffrey Sachs, *To Move a Nation* en recente economische analyses: Sachs benadrukt regelmatig hoe de Amerikaanse sanctiepolitiek en de focus op geopolitieke confrontatie de eigen economische belangen en die van Europa schaden, en pleit voor diplomatieke accommodatie in plaats van conflict.

Rapporten van het Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI): Voor objectieve data over de uitputting van westerse munitievoorraden en de groeiende kloof tussen militaire ambities en industriële productiecapaciteit.

Analyse van de Duitse deïndustrialisatie (bijv. door het Kiel Institute for the World Economy): Deze rapporten tonen concreet aan hoe de energieprijzen en de Amerikaanse Inflation Reduction Act (IRA) Europese bedrijven dwingen te verhuizen, wat de stelling van Wilkerson over het "kannibalisieren" van bondgenoten bevestigt.